

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 2. Elucidatur, & Sanctorum Patrum testimonijs corroboratur secunda
propositionis pars.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
.128

Declaratur, & confirmatur prior propositionis
pars.

2: **I**N priori igitur parte asserit huiusmodi affectiones, seu perceptiones spirituales, valde reconditas, & perfectas non posse perfectè cognosci, vel ab ipsa anima, quæ eis afficitur, nec à spiritali Magistro animam gubernante; & hoc verissimum est, huiusmodi namque affectionibus propiissimè convenit nomen Theologicæ Mysticæ, quod, vi sæpè in præcedentibus admonuimus, rem valde secretam, & occultam significat. Vnde doctrinam hanc docent communiter SS. Patres D. Bernardus serm. 74. in Cant. ubi sermonem instituens de introitu Dei in animam, sic inquit: *Fateor, & mihi aduentasse Verbum. & pluries, cumque sapius intraverit ad me, non sensi aliquoties cum intraverit, adesse sensi adfuisse recordor, interdum, & presentire potius introitum eius, sentire nunquam, sed ne exitum quidem, nam vnde in animam meam venerit, quoque abierit, deus eam dimittens, sed & qua, vel introierit, vel exierit etiam ignorare me fateor, secundum illud: Nesci vnde veniat, aut quo vadat, nec mirum tamen, quia ipse est, cui dictum est, & vestigia tua non cognoscuntur, &c. Et paucis interpositis subiungit: Ita igitur intrans ad me aliquoties Verbum sponsus, nullus unquam introitum suum indicijs innatescere fecit, non voce, non specu, non incessu, &c. Quam etiam doctrinam repetit idem Bernardus citatus à D. Bonavent. in lib. de quatuor mentalibus exercitijs, qui soliloquium appellatur cap. 2. inquit: Nonnunquam quasi clausis oculis bene tesu ad te inhiam, mitto mihi in os cordis, quod non licet mihi scire quid sis, &c. Consonat Hugo Victorinus ibi ab eodem D. Bonavent. citatus, sic de hac re loquens: tam nesciunt ubi se esse conspiciunt, & quasi amplexibus amoris aliquid intus tenent, & nesciunt quid sit, & tamen totis viribus tenere concupiscunt. Accedit D. Gregor. ibidem citatus inquit: tubilus dicitur ineffabile mentis gaudium, quod non abscondi, non sermonibus aperiri potest, sed tamen quibusdam motibus aperitur, licet nullis propriis exprimat, &c. Quam doctrinam approbant D. Bonavent. loco citato, Rosignol. de disciplina Christianæ perfectionis lib. 3. c. 14. Auctor traç. de via salutis apud Dionysium Carthusianum, &c.*

§. II.

Elucidatur, & testimonijs Sanctorum Patrum corroboratur secunda pars propositionis.

3: **D**EINDE in 2. part. huius propositionis, in qua asserit Mysticus noster Doctor huiusmodi affectiones, & perceptiones spirituales valde sublimes, & reconditas non debere ex operibus, aut considerationibus nostris, vel diligentijs, non excludit huiusmodi dependentiam, seu potius coaptationem, & convenientiam cum illis, tanquam cum dispositionibus, seu meritis de congruo, cum potius ibi expressè asserat: Licet huiusmodi res sint bona dispositiones ad illa &c. sed solum excludit dependentiam ab illis, tanquam à meritis de condigno, seu infallibilibus, & in hoc sensu, quem ipsemet Mysticus noster Doctor explicuit, verissima est hæc propositio: etenim, 128

communem SS. Patrum sententiam, & quotidianam experientiam huiusmodi spiri-
tuales affectiones ad eò sublimes, Deique spirituales fauores, non cadunt sub meritis
de condigno, nec dependent ex nostris diligentijs, ita vt cum eis infallibilem habeat
connexionem, quamuis negari non possit, quod merita nostra, virtutumque exerci-
tia sint optima pro illis dispositio. Cæterum independenter ab his dispositionibus
misericorditer aliquando imperfectis conferuntur, aliquando verò perfectis dene-
gantur, quod optimè notauit D. Gregor. homil. 17. in Ezech. his verbis, non enim
contemplationis gratia summis datur, & minimis non datur, sed sæpè hanc summi,
sæpè minimi, sæpè remoti, aliquando etiam coniugati percipiunt.

Vnde doctrinam hanc de independentia à meritis condignis docent communi-
ter S. Patres, & alij doctores D. Bernard. ad Fratres de Monte Dei, D. Bonauent. de
septem gradibus contemplationis, & in soliloquio supra citato cap. 2. ibi: *O anima
magnum est, quod desideras, inestimabile donum est, quod exoptas. Vnde (vt aſtino) humano studio
non potest obtineri, humano merito vix potest promereri, sed ad eò humilibus precibus, & à dignè
dispositis ex sola diuina pietatis concordia vix potest impetrari.* Ricard. in Cant. cap. 8. &
lib. 4. contemplat. c. 23. Cassianus collat. 4. cap. 5. D. Laurentius Iustinian. de perfe-
ctione monastica cap. 18. S. Mater nostra THERESIA cap. 12. suæ vitæ, vt ibidem
adnotauit in marginali nota sapientissimus Magister Luſius Legionens. necnon,
& in via perfect. c. 25. Beat. Thom. de Villanueva in Cant. super illa verba: *Introduxit
me Rex in cellam vinariam.* Frater Bartholomæus à Martyr. 2. p. compendij ca. 13. §. 4.
ibi: *Ad tantam gloria machinam pertinere non valet mens propria industria, Dei enim donum
est, non hominis meritum, &c.* Et cap. 13. §. 1. vbi propter hanc rationem comparat con-
templationem gratijs gratis datis, quæ non cadunt sub merito, sic inquit: *Habes
ergo pro certo in sola charitate esse regnum Dei, gratiam autem contemplationis inter ceteras gra-
tias gratis datas computato, &c.*

Id ipsum docuit S. Pater Ignatius relatus à Rosignolio de disciplina Christianæ
perfectio lib. 3. capite 14 sic inquit: *Solus est Dei consolari animam nulla precedente
consolationis causa, cum sit hoc proprium Creatoris suam ingredi creaturam, & illam in amorem
sui totam conuertere. trahere, & mutare, causam vero precedere nullam tunc dicimus, quando
nec sensibus, nec intellectui, nec voluntati nostræ quidquam obiectum est, quod eiusmodi consolatio-
nem causare ex se possit, &c.* Quæ verba fere eodem modo reperiuntur apud citatum
Bartholomæum à Martyr. 2. 1. part. compend. c. 7. pag. 54. ac tandem id docent Blo-
sius in epistol. quadam sub finem, Suarez titul. 2. de Relig. lib. 2. de orat. c. 14. num. 5.
Molina Carthuf. tract. 2. de orat. cap. 6. §. 2. Ludouicus de la Puente in intro-
ductione ad orationem mentalem §. 11. circa finem, Basilius Legion. in Defensorio sæ-
pe cit. proposit. 3. & 7. noster Thom. à Iesu lib. 1. de contemplat. capite 9. Ro-
signolius vbi supra, Alphonsus Rodrig. tom. 1. tract. 5. de orat. cap. 18. & plures
alij.

Ex quibus omnibus constat, quantum distet, imò potius aduertetur doctrina
hæc errori hæreticorum asserentium eum, qui contemplationi vacat, debere ab opèri-
bus bonis, etiam si cadant sub præcepto, cessare. De hoc namque, nec verbum fecit
Mysticus noster Doctor, sed solum asseruit huiusmodi spirituales affectiones valde
sublimes specialeque Dei fauores non dependere ab operibus nostris, tanquam ex

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

128

meritis de condigno, quamvis bona opera sint pro illis optima dispositio, quod communi Sanctorum Patrum Doctorumque Catholicorum consensu comprobatum est, experientiaque ipsa satis comprobatur.

C. A. P. V. T. VII.

ELUCIDATUR SEPTIMA PROPOSITIO,
Sanctorumque Patrum testimonijs comprobatur.

E. ACCEDAMVS ad septimam propositionem ab aliquibus notatam, quae habetur lib. 1. qui inscribitur Nox obscura &c. cap. 1. vbi sic loquitur.

Amantissima Mater gratia diuina, statim ac noua Deo inseruendi calore feruoreque, replet animam, vniuersa etiam haec illi exhibet officia. Facit enim eam dulce sapidumque spirituale lac in rebus omnibus diuinis absque vlllo suo labore reperire; in vniuersis quoque spiritualibus exercitijs, magnam consolationem & gustum: his enim praebeat illi Deus suum teneri amoris vber quae admodum tenello infanti. Hinc huiusmodi anima delicia sunt, orationi multum temporis, vel fortassis nullum etiam integras insumere, ipsius oblectamenta sunt penitenti, recreationes ieiunia, vnicuique solacia, sacramentis frui, de quibus diuinis sermones miscere. Quibus rebus omnibus quauquam magis ad efficaciam & intentionem incumbant & vacent, magnamque in his adhibeant diligentiam spirituales viri, spiritualiter solum loquendo, vbi plurimum, debilitate admodum, & imperfecte sese in illa gerunt. Cum enim ad huiusmodi res, exercitiaque spiritualia moueantur suauitate illa, & consolatione quam in ipsis reperiunt, &c...

§. I.

Verus propositionis sensus declaratur.

2. CIRCA huius propositionis elucidationem sciendum est, nequaquam sensum esse, quod incumbere spiritualibus exercitijs propter deletionem, vel consolationem spirituales in eis tepetam, sit vitiosum, vel peccaminosum. Etenim, vt dicit D. Bonauent. tom. 1. opuscul. lib. 4. pharetrae c. 29. & 30. multis Sanctorum Patrum testimonijs ostendit, saepe vitiosus est spiritualis consolatio ad hoc, vt homines vitiosam viam ingrediantur, & in ea perseuerent. Sensus igitur huius propositionis est, quod huiusmodi voluptates, & consolationes spirituales in bonis operibus, & exercitijs appetere, & si vitiosum non sit, est tamen debilis, & imperfectus, seu minus perfectus operandi modus, quam solam Dei gloriam, & voluntatem in illis quaerere, & propter solum Deum operari, hunc autem vltimum operandi modum esse omnium perfectissimum, qui sensus ex ipsiusmet verbis Mystici nostri Doctoris satis constat.

3. Ad hunc igitur sensum, quem ipsa met exprimit, intelligenda haec propositio verissima proculdubio est, eamque communiter Sancti Patres, & Doctores, qui de rebus spiritualibus tractant, vniuersim deoerent, constatque manifeste ex dictis supra cap. 1. 2. part. huius Elucidat. circa elucidationem 1. propositionis vbi plura Sanctorum Patrum testimonia adduximus ad ostendendum, quod is, qui perfecte vult operari, debet